

AHMET BATMAN

Gökyüzüne Not

*Ben seni iki mavinin arasında sevdim.
Denizin hemen üstünde gökyüzünün biraz altında...*

DESTEK YAYINLARI: 743
EDEBİYAT: 205

GÖKYÜZÜNE NOT / AHMET BATMAN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalioğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Aralık 2016
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-196-2

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Gökyüzüne Not

Abmet Batman'dan

*Bu hikâyeyi, kendi hayatının resmini çizebilenlere,
gerçekleri kabullenenlere, mesafelere inat sevenlere,
kuşların geri döneceğine inananlara
martılara simit atanlara, herkese iyi niyetle yaklaşanlara,
sıradaki şarkıyı sadece kendine hediye etmek zorunda
kalanlara, çocukluğunu özleyenlere,
keşke hiç tanışmasaydık ve istersen yeniden tanışalım
diyenlere armağan ediyorum.
Tabii bir de gökyüzüne not bırakmaya cesareti olanlara...*

*İki insanın yapabileceği sınırsız Şey varken
biz seninle sadece gökyüzüne notlar bıraktığımız
bir hikâyeyi yaşamayı seçtik. Ve sen bu hikâyede
benim gökyüzüne bıraktığım en güzel not oldun.
Bu hikâyenin mavisini sensin.*

Başlangıç

Bir hikâye, evet bir hikâyeye sahip olduğumu düşünmüyorum. Sadece bir hikâyenin içinde olduğumu biliyorum ama bu hikâyenin kimin olduğunu öğrenmem için epey zaman lazımdır.

Kendimi kırılmalı ve yorgun hissediyordum ancak henüz tükenmedim. Hikâyesine başlayamayan bir insanım. Evet evet tek sorun bu. Başlayamıyorum. Başkalarının hayatlarını yaşamaktan yorulduğum ama başkaları olmadan da yapamıyorum. Bu onlara duyduğum ihtiyaçtan değil, onların bana duyduğu ihtiyaçtan da ileri geliyor olabilir. Hiçbir şeyden emin değilim, kendimden bile...

Sana gelince...

Sen benim kulaklığımın tekisin. Kışın beni ısıtmayan ama ısıtmazken bile çok sevdiğim soğuk geçiren fakir atkımsın. Yazın ise nefes almamı bile engelleyen nemsin, suya dönüştüğünde vazgeçilmezim olan aynı nem işte.

Kulağıma fısıldanan küçük bir mucize ve avaz avaz bağırılan sonsuz bir şarkıdır. Söyleyemediğim sözlerimsin ve geleceğe baktığımda kurduğum en güzel hayalsin.

Her şeyi bir yana bırakıp gerçeklere döndüğümüzde, ben senin neyim bilmiyorum ama hikâyen olmak istiyorum.

Sadece senin hikâyen...

Yıllar sonra öğrendiğim bir oyun bu...

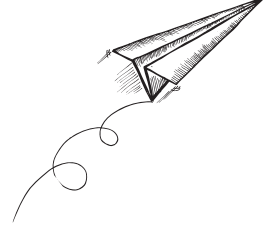
Gökyüzüne not bırakmak.

Denize şişe içinde mektup bırakmak gibi bir şey ama aynı zamanda ondan çok farklı çünkü her insanın gökyüzüne bakabildiği bir yer vardır ancak denize uzanan bir kıyısı yoktur.

Bu hikâyede denizin içinde araman gereken bir şişe yok sadece gökyüzünden yüreğine düştüğünü hissetmen gereken notlar var. Ve sen benim gökyüzüne bıraktığım en güzel notsun.

“Sen”

Gökyüzüne Not

Birinci Bölüm

*Bazen aynı şarkıyı yüzlerce kez dinlersin,
sevdiğinden değil hem de...
Sırf o sevdiği için dinlemişsindir de farkına
varamamışsındır.*

Kulaklığımın teki...

Bazen aldığınız bir karar sizi her şeyden uzaklaşmak zorunda bırakır. Kalsanız olmayacaktır ve gittiğinizde olacakları asla bilemezsiniz. Denemeye değer diye düşündüğünüzde ise kendinizi, bilmediğiniz bir şehrin sokaklarında kaybolmak üzere çıkmış bir yolculukta bulursunuz... Tıpkı benim gibi...

Her şeyden uzaklaştığımı düşünerek kendimi bir şarkının içine bırakmıştım yine. Ne zaman sevdiğim bir şarkıyı dinlemeye başlasam aklımdan binlerce hayal geçerdi ve hepsinin başrolü ben olurdum. Bundan daha huzurlu hissettiğim bir zaman hiç olmadı.

Dedemden bana miras kalan şarkıların hayatımın sahibi olduğunu ve kendi seçimleri olmadan da bir insanın yaşlanabileceğini öğretiyordu kulaklığımdan gelen ses... Efkârım birikti sığmaz içime diyordu Ferdi Özbeğen... Benim de içime sığmayan şey efkâr mıydı bilmiyordum. Kaçıyor muydum yoksa uzaklaşmak mı istemiştım onu da bilmiyordum ama gidiyordum. Bu sefer her şeyi geride

bırakıp, sadece ve sadece kendim olabilmek için gidiyordum. Her insanın yapması gereken bu şeyi yapmak için o kadar geç kalmıştım ki, bu gidiş öylesine canımı yakıyordu ki... Gözlerimi açıp gerçekle; önümde oturan yolcu koltuğunun uyumaya konumlandırılmış haliyle yüzleşmeye korkuyordum.

Otobüse biner binmez koltuğunu uyumaya konumlandıran insanları hiçbir zaman anlamamışımdır. Koridor tarafında oturursa anlarım da, cam kenarında olan insan neden hemen uyumak ister ki? Yolu izleyip kaybettiği hayatının farkına varmaktan mı korkar? Yoksa hayatı uyuyarak mı geçirmek istiyordur? Konumuz bu olmasa da, insanların hayatına ve yaptıklarına takıldığımı anlamışsınızdır. Detaylar önemlidir ama ben tüm bu detaylardan sıkıldım ve artık sadece kendi detaylarımda boğulmak istiyorum. Böyle bir şey mümkün olur mu bilmiyorum ama artık mümkün olsun istiyorum. Kendi kendime beynimin içindeki deftere yine sayfalarca yazı yazmışken koridordan gelen ayak sesleri ve muavinle tartışılan konu üzerine gerçeğe döndüm. Yüksek bir sesle konuşmaya başlamıştı koridordaki kadın ve işaret edilen adam bendim.

– Ben bayan yanı istemiştim muavin bey.

– Hanımefendi bir karışıklık olmuş ve şu an bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok ama dilerseniz iki saat sonraki otobüsümüzle istediğiniz gibi bayan yanı olarak yolculuk edebilirsiniz.

– Benim bu otobüsle gitmem lazım. Bunu şimdi sağlamalısınız çünkü bu firmanızın suçu.

– Elimizde olsa bu sorunu çözmek isteriz ancak şu an bu şekilde yolculuk etmelisiniz, inanın yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

Tüm bu olanları duymama rağmen müzik dinliyormuş gibi yaparak olaya dahil olmadım ama bana da sataşmadan edemedi. Elinde tuttuğu koca çantayı işaret ederek omzuma dokundu:

– Beyefendi?

– Buyurun.

– Ben bayan yanı istemiştim ama bir karışıklık olmuş, otobüste de başka yer olmadığı için araya şu çantayı koymamız lazım. Biraz daha cam kenarına yaklaşır mısınız?

– O çanta çok büyük değil mi? Bize oturacak yer kalmaz. İsterseniz o çantayı hiç koymayalım.

– Koyalım. Hem yer kalır merak etmeyin. Lütfen biraz kenara yaslanın.

– Hanımefendi İstanbul’dan Çanakkale’ye kadar bu şekilde gidersek çok yorucu olmaz mı?

– Olabilir ama başka seçenek yok beyefendi.

“Yine mi seçeneksizlik? Hâlâ mı kurtulamadım ya!”

– Anlamadım, bana mı söylediniz?

– Yok. Sadece sesli düşündüm.

Yıllar sonra ilk kez bir otobüs yolculuğu yapacaktım ve daha şimdiden zor bir yolculuk beni bekliyordu. Aramıza

konulan çanta iki sevgiliyi sonsuza dek ayırabilecek bir büyüklüğe sahipti. O an kendimi çocuğuna bilet almayı eşimle arasına oturtan adamın yerine koydum çünkü tam da o durumdaydım. Bulduğum yerde iyice sıkışmıştım ve yine farkında olmadan sesli düşündüm.

“İyi ki evlenmemişim. Ben böyle yolculuk yapamam ki. Arada çocuk, yanımda hanım, biter mi bu yol? Hem insan böyle bir ortamda nasıl hayal kurar ki? Hepten körelir ve mutsuzlaşırım. Bir çocuğum da olsa fena olmaz ama bu çantadan küçük olmalı. Evet evet mutlaka bu çantadan küçük olmalı.”

– Pardon beyefendi bana mı diyorsunuz?

– Hayır hanımefendi yine sesli düşündüm sanırım.

– İyi o zaman biraz daha az düşünürseniz memnun olurum.

– Aramızdaki şu çanta olmasa ben de memnun olacağım.

– Nasıl yani?

– Hanımefendi çantayı kaldırsak ya da daha ufak bir çanta koysak olmaz mı? Koltuklarımızın yarısını bu çanta kaplıyor.

– Olmaz beyefendi!

İşte bu sefer daha sertti. O çanta tüm yolculuğumu mahvedecekti. Tam ümidi yitirmişken ve bu olayların sadece beni rahatsız ettiğini düşünmeye başlamışken, aramızdaki genç kadın olaya dahil oldu.

– Hanımefendi isterseniz siz böyle gelin benim yerime geçin, ben oraya geçeyim.

– Siz rahat edebilecekseniz olur tabii ki...

– Ederim, siz geçin böyle...

– Peki o halde. Teşekkürler.

İnsan bazen küçük mutluluklar yaşayabiliyor. Bu otobüs yolculuğu kâbusa dönmekten son anda kurtulmuştu ve ben tam da o an çok mutluydum, ta ki karşımda elleri belinde dik dik bana bakan o genç kadınla göz göze gelinceye dek. Neden oturmadığını anlayabilmiş değildim.

– Beyefendi şimdi mi kalkarsınız yoksa Çanakkale'ye vardığımız zaman mı?

– Çanakkale'ye vardığımız zaman kalkmam daha mantıklı çünkü oraya gidiyorum.

– Şakacı biri olduğunuzu kabul ediyorum ve yerimden kalkmanızı bekliyorum.

– Nasıl yani? Anlamıyorum ki sizi?

– Sizin çantadan kurtulmanız için cam kenarındaki yerimden kalktım ve şimdi doğal olarak yine cam kenarına oturmak istiyorum.

– Tamam sizi anlıyorum ama ben de yolu ve gökyüzünü izlemek istiyorum.

– Beyefendi ben her zaman cam kenarında otururum.

– İşte sorun da bu zaten. Siz her zaman oturabilirsiniz ama ben yıllar sonra ilk defa bir otobüs yolculuğu yapaca-

ğım ve öyle düşünüyorum ki son olacak. O yüzden müsaade edin de cam kenarında ben oturayım.

– Olmaz. O zaman çantayla yolculuk yapın.

– En azından ilk molaya kadar ben otursam?

– Çanta.

– Peki siz kazandınız, buyurun.

– Teşekkür ederim çok incesiniz.

– O sizin inceliğiniz, en azından tam bir koltuğum oldu.

– İyi yolculuklar.

– Size de hanımefendi.

Parasını ödediğim halde bir koltuğa sahip olduğuma ilk defa bu kadar sevinmişim. Hem de koridor tarafında olmasına rağmen... Yine de bir şekilde camdan dışarı bakacaktım. Gerçi yanımda böyle bir kız varken o camdan dışarı bakmak da pek mümkün olacak gibi değildi.

***

Otobüsün hareketinden yaklaşık kırk beş dakika sonra muavin ikramlar için koridorda gezinmeye başlamıştı. Hayatımdaki bu gereksiz heyecanı ikinci kez yaşıyordum. Muavin yaklaşıyordu ve ben hâlâ soğuk bir içecek mi, çay mı, yoksa kahve mi alacağımı bilmiyordum. Çoğu insana aptalca gelebilir ama terlemiştim. İnsan böyle bir şeyi

düşünürken terleyebilir mi? Söz konusu bensem, evet terleyebilir. Kasım ayında bile terleyebilirim, yeter ki düşünecek bir şeyler olsun. Son dört koltuk kalmıştı ve ben ne içeceğimin kararını verememiştim. Tüm bunlar size ne kadar kararsız bir adam olduğumu anlatmaya yeter de artar bile. Ve o an gelip çatmıştı.

Muavinle göz göze geldik ve hemen ardından cam kenarındaki kıza doğru baktı. Tabii ben de baktım ve gördüğüm manzara cam kenarını o kıza boşu boşuna kaptırdığımın sessiz filmini izletiyordu bana. Uyuyordu. Bir insan kırk beş dakika içinde ve dışarıyı izlemek için uğruna kavga ettiği bir koltukta ancak bu kadar güzel uyuyabilirdi. Muavin sanki otobüsün içinde yaşananları ve yer değişikliğini bilmiyormuş gibi sordu:

– Beraber misiniz?

– Yok. Neden beraber olalım ki?

– O anlamda sormadım beyefendi, uyandırılalım mı ikram için?

– Tabii ki uyandırılalım. Hatta ben uyandırayım. Hanımefendi... Hanımefendi...

Kim bilir kaçınıcı uykusunda idi. Duymuyordu. Kulaklarındaki kulaklığın tekini çektiğim anda uyandı ve gözlerini dikip bana bakmaya başladı. Ben karşımda masmavi bir gökyüzünü izlerken, o kafasını sağa sola sallayarak resmen “Hayırdır?” der gibi bakıyordu.

- Hiç yakışmıyor size.
- Pardon da yakışmayan ne?
- Affedersiniz, bir an boş bulundum. Muavin bey bir şey içip içmeyeceğinizi sormak istedi. O yüzden rahatsız ettik sizi.

Bu sefer masmavi gözlerini benden çekip muavine doğrulttu. O gözlere beş saniyeden fazla bakmak intiharla eşdeğerdi.

- Bir kahve alabilir miyim? Mümkünse şekersiz olsun.
- Peki hanımefendi. Siz ne alırsınız beyefendi?
- Ben de bir kahve alayım, şekersiz olması mümkündür diye düşünüyorum.
- Tabii beyefendi, firmamız tüm bu imkânlarla sahip...
- İyi ki bu firmayı seçmişim, çok mutlu oldum.
- Biz de efendim.

Önümüzdeki koltukların yemek sehparasını dizlerimize doğru indirdikten sonra kahvelerimizi ve küçük keklerimizi üzerine koyduk. Küçük keke sanki sevgilim gibi bakıyordum. Benim için anlamsız bir değer teşkil ediyordu. Elli kuruşluk mutluluk muydu bunun adı yoksa para ödmeden almış olmanın verdiği mutluluk muydu bilemiyorum ama mutluydum. Yanımdaki kız pek konuşkan biri değildi ve cam kenarı konusundaki ısrarının da yersizliği çok açıktı. Oysa şimdi orada ben olsaydım çoktan gökyüzüne notlar bırakmaya başlamıştım.